

Можѣше-ли да е малка?
Дешка най пѣяше...
Чудѣхъ ся сички моми:
— „Какво ѣ това гърло?“
Кѣто пѣе толкосъ врѣме,
Какъ ни е ухрипло?
А врѣме-то се вървѣше —
День по день течаше;
Сутрѣнь вечеръ по-студено,
От'-день-на-день, ставаше.
И листа-та захванахъ
Тукъ-тамъ да желтѣѣтъ,
И птици-тѣ прелѣтѣхъ —
По топло да търсѣтъ.
Единъ вечеръ, у Четвъртъкъ,
Врѣме-то бѣ тихо,
Сидѣнкъ-тѣ накладохъ
И запѣхъ ясно.
Край огня натъкмени
Лавици отъ дѣски,
Сички моми, нарѣдени,
Предѣхъ съсъ пѣсни.
Надодухъ млади момци,
Моми имъ станахъ;
Момци-тѣ ги поздравихъ:
Моми-тѣ запѣхъ.
Испѣхъ ся двѣ три пѣсни,
Момци засвирихъ.
С' два кавала, желти, мѣдни
Двама ся сгласихъ.
Подиръ малко засвирихъ
На хоро крѣхнато.
Момци и моми ся уловихъ —
Хоро-то готово.
До всѣкъ ся момъкъ хвана,
Нѣкой при подѣвки, —
Двѣ три игри изиграхъ —
Зеха момци китки.